

usuzovati, že se žalovaná zavazuje jako přijatelka, poněvadž podle § 62 sm. zák. lze podpis na směnce pokládati za podpis směnečného rukojmího jen, je-li kryt rukojemskou doložkou. Byla proto žalobkyně, hledíc k obsahu odevzdaných jí nevyplněných směnek, oprávněna, by směnky vyplnila ve smyslu úmluvy s T-em, tedy tak, jak se stalo.

Čís. 11013.

Oceněn-li odvolacím soudem, potvrdivším rozsudek prvního soudu, návrh na vydání příkazu k vyklizení ne výše než 2.000 Kč, mezitímní návrh žalovaného, by bylo určeno, že jest nájemní poměr prodloužen na neurčitou dobu podle zákona na ochranu nájemců, pak byl odvolacím soudem oceněn nad 2.000 Kč, jest přípustné dovolání i co do příkazu k vyklizení.

(Rozh. ze dne 19. září 1931, Rv I 1590/31.)

Procesní soud první stolice ponechal v platnosti vyklizovací příkaz a zamítl mezitímní návrh žalovaného, by bylo určeno, že mezi stranami jest na základě nájemní smlouvy ze dne 9. srpna 1919 nájemní poměr, jenž podle § 2 zákona na ochr. náj. končí dne 30. listopadu 1931, pokud se týče jest prodloužen na neurčitou dobu. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil a ocenil návrh na vydání příkazu k vyklizení na 1.500 Kč, hodnotu mezitímního určovacího návrhu na 4.000 Kč.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o níž tu jde, v

důvodech:

Předeslati jest, že odvolací soud ocenil sice návrh na vydání příkazu k vyklizení na 1.500 Kč a spor o mezitímní návrh určovací podle § 259 c. ř. s. na 4.000 Kč, že však nicméně jest přípustné dovolání i do výroku o příkazu k vyklizení, poněvadž nelze žalobní nárok ceniti zvláště, neboť jest jeho cena již obsažena v ocenění širšího návrhu mezitímního a dále proto, že rozhodnutí o návrhu na příkaz k vyklizení jest logicky i právnicky závislé na výroku o mezitímním návrhu určovacím, neboť tento jest jeho předpokladem.

Čís. 11014.

K nabytí exekučního zástavního práva na pohledávce jest třeba knihovního vkladu jen, jde-li o pohledávku v pozemkové knize již vloženou. Za ni nelze pokládati pohledávku krytou úvěrní hypotekou, pokud není v pozemkové knize vyznačeno, že se stala existentní, ani pohledávku, pro kterou se vede a jest v pozemkové knize poznamenáno dražební řízení. Na takové pohledávce nabývá se platně exekučního zástavního práva již zabavením.

Byla-li pohledávka, vymáhaná dražbou, zabavena a přikázána k vybrání, nebyl exekuční soud, rozvrhuje nejvyšší podání, oprávněn, přikázati to, co připadlo na onu pohledávku, věřiteli, proti němuž byla pohledávka zabavena, nýbrž mohl tak učiniti jen věřiteli, pro nějž byla pohledávka zabavena a přikázána k vybrání.

(Rozh. ze dne 21. září 1931, R I 404/31.)

K rekursu vymáhající věřitelky firmy T. zrušil rekursní soud rozvrhové usnesení, pokud jím bylo vysloveno, že částky nejvyššího podání, vypadající na pohledávku vymáhající věřitelky, jež byly zabaveny pro pohledávku československého státu, mají býti vydány po právomoci rozvrhového usnesení čsl. státu jako vymáhajícímu věřiteli, který zabavil proti firmě T. pohledávky, pro které bylo dražební řízení povoleno proti Růženě H-ové. Toto rozhodnutí odůvodnil rekursní soud tím, že čsl. stát v rozvrhovém řízení nenavrhl vydání těchto částek a poukázal exekuční soud, by o návrhu čsl. státu, podaném teprve po rozvrhovém roku, znovu rozhodl.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu čsl. státu a obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle usnesení ze dne 21. února 1931 bylo povoleno zabavení ve prospěch čsl. státu pohledávek, pro které vedla firma T. exekuci dražbou nemovitostí, a tyto pohledávky byly také přikázány k vybrání. Usnesení o tom mělo býti a bylo doručeno exekučnímu soudu s tím, že, bude-li nejvyšší podání k soudu složeno, má býti zabavení pokládáno za vykonané a jest na složených částkách nabyto exekučního zástavního práva pro československý stát. Ze spisů neplyne, že proti tomuto usnesení byl firmou T. podán rekurs; nabylo tudíž moci práva. Nejde tu o případ § 320 ex. ř. (zabavení pohledávky knihovní), ježto zabavená pohledávka, pro kterou bylo povoleno dražební řízení, nebyla do pozemkových knih vložena, a při úvěrní hypotéce, z níž mohly býti kryty pohledávky vymáhané firmou T., nebylo vyznačeno, že se úvěrní pohledávka stala existentní. K nabytí zástavního práva na pohledávce exekucí se vyhledává knihovního vkladu jen, jde-li o pohledávku v pozemkové knize již vloženou. Ale za ni nelze pokládati pohledávku krytou úvěrní hypotekou, pokud není v pozemkové knize vyznačeno, že se stala existentní, ani pohledávku, pro kterou se vede dražební řízení, poznamenané v pozemkové knize. Na takové pohledávky jest vésti exekuci podle všeobecných pravidel. Proto nabyt československý stát již zabavením exekučního zástavního práva na pohledávce, pro kterou bylo vedeno dražební řízení, a také byla platně čsl. státu tato pohledávka přikázána k vybrání. Tím, že byla pohledávka, vymáhaná dražbou firmou T., přikázána k vybrání, pozbyla firma práva ji vybrati pro sebe a toto právo přešlo na čsl. stát, který byl oprávněn jejím jménem vybrati plat

na pohledávku vypadající. Poddlužník byl povinen platiti jen čsl. státu a ani exekuční soud, který přijal nejvyšší podání k úhradě pohledávky firmě T. a nastoupil na místo poddlužníka, nebyl oprávněn, pokud příkázání k vybrání nebylo zrušeno, částky zabavené firmě T. a přikázané k vybrání čsl. státu, vyplatiti firmě, nýbrž mohl tak učiniti jen československému státu. Tomu nevadilo, že se rozvrh nejvyššího podání děje podle knihovního stavu. Exekuční soud tedy nechýbil, nařídív i bez zvláštního návrhu československému státu, že po pravomoci rozvrhu budou vyplaceny částky zabavené pohledávky firmy T., jež byly právoplatně přikázány československému státu.

Čís. 11015.

Umořovací řízení.

Ohlašovací lhůty jest při vydání konečného rozhodnutí dbáti z úřadu i tenkrát, nesouhlasí-li ohlašovací vyhláška s ustanovením § 8 nařízení ze dne 31. srpna 1915, čís. 257 ř. zák. Lhostejno, že si nebylo stěžováno proti obsahu ohlašovací vyhlášky.

(Rozh. ze dne 21. září 1931, R I 465/31.)

Žádost o umoření státních stavebních losů soud první stolice zamítl jako předčasnou, jelikož návrh na umoření státního stavebního losu lze podati teprve za patnáct měsíců po tahu umořovacím nebo výherním toho kterého losu. Rekuršní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Lze připustiti, že státní stavební losy, nemajíce kuponů úrokových, důchodových nebo podílových, nespádají pod pojem listin, ohledně nichž § 8 nařízení ze dne 31. srpna 1915, čís. 257 ř. z. ustanovuje, že ediktální lhůta nemůže skončiti před uplynutím jich platnosti, avšak přes to nelze přiznati stížnosti důvodnosti, poněvadž v § 7 nařízení i ohledně jinakých listin pod čís. 1 tohoto § uvedených, na majitele znějících, tedy i ohledně státních stavebních losů jest stanovena jen minimální délka vyzývací lhůty na dobu jednoho roku, není tedy soudu zakázáno stanovit dobu delší, a, užil-li soud tohoto práva a v zahajovacím usnesení z důvodů vhodnosti a účelnosti stanovil, že umořovací nález vydá až za rok od splatnosti losů, a stěžovatelka se s tím spokojila, nemůže se nyní cítiti stíženou tím, že soud v důsledku toho odmítl amortisovati její losy již dříve, t. j. ještě před jejich splatností.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by o zamítnutém návrhu znovu rozhodl.

Důvody:

Ohlašovací vyhláškou ze dne 11. května 1929, kterou první soud zahájil k stěžovatelčinu návrhu ohlašovací řízení ohledně státních stavebních losů, v návrhu blíže uvedených, vyslovil první soud, že pro-